PREAFERICITUL PATRIARH AL IERUSALIMULUI SLUJEȘTE SFÂNTA LITURGHIE ÎN BISERICA SFÂNTULUI GHEORGHE DIN REINE

În Duminica Vindecării orbului din naștere, pe 8/21 mai 2023, după Penticostar, Preafericitul Părinte și Patriarh al Ierusalimului Teofil a săvârșit Sfânta Liturghie la Sfânta Biserică Sfântul Gheorghe din comunitatea greco-ortodoxă de limbă arabă din Reine, un oraș de lângă Nazaret. Înainte de Liturghie, Preafericirea Sa a fost întâmpinat cu căldură de către cercetașii din comunitate.

Împreună-slujitori ai Preafericirii Sale au fost ÎPS Mitropolit Chiriac al Nazaretului, Arhiepiscopul Aristarh al Constantinei, Arhimandritul Nectarie, Părintele Kamarasis, Părintele Simeon, principalul preot slujitor al bisericii, și alți preoți din comunitățile vecine, Arhidiaconul Marcu și Ierodiaconul Evloghie, răspunsurile la strană fiind date de corului bizantin local.

Înainte de Sfânta Împărtășanie, Preafericirea Sa a ținut următoarea predică :

„Și, trecând Iisus, a văzut un orb din naștere. Și ucenicii Lui L-au întrebat zicând: Învățătorule, cine a păcătuit, acesta sau părinții lui, de s-a născut orb? Iisus a răspuns: Nici el n-a păcătuit, nici părinții lui, ci ca să se arate în el lucrurile lui Dumnezeu” (Ioan 9,1-3).

Iubiți frați în Hristos,

Credincioși Creștini,

Stăpânul și Făcătorul tuturor, Domnul nostru Iisus Hristos,

ne-a adunat pe toți, prin Sfântul Duh, în această sfântă și atât de frumoasă Biserică, ca să prăznuim pascal minunea săvârșită de Domnul Însuși cu orbul din naștere, ungându-l cu tină pe locul ochilor.

Această minune săvârșită cu orbul din naștere se distinge printre toate minunile lui Hristos, pentru că „din veac nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naștere” (Ioan 9,32).

Trebuie menționat faptul că Hristos l-a tămăduit pe orb făptuind „de la Sine, din bunătate” după cum spune Sfântul Grigorie Palama: „În Ierusalim, văzând un orb din naștere, după cum spune Ioan, fără să I se ceară, ci de la Sine, din a Sa bunătate, scuipând pe pământ și făcând tină, a uns ochii orbului și i-a zis: «Mergi de te spală în scăldătoarea Siloamului»”.

„De la Sine” l-a vindecat Hristos pe orb, pentru că, după cum spune Sfântul Chiril al Alexandriei, în acest fel a arătat că El este „mai mare și mai slăvit decât toți”. Cu alte cuvinte, prin aceste fapte, Hristos a arătat că El are o putere pe care nimeni dintre Sfinți nu a avut-o vreodată. Ca mărturie a acestui lucru, Iisus a săvârșit minunea „vindecării orbirii pe care nimeni altul nu a făcut-o vreodată”.

Iar orbul vindecat, la provocările și învinuirile fariseilor necredincioși aduse împotriva lui Iisus Hristos Care l-a vindecat, dar și la amenințările și ironiile lor, a răspuns cu îndrăzneală: „De n-ar fi Acesta de la Dumnezeu, n-ar putea să facă nimic” (Ioan 9,33).

Aceste cuvinte ale orbului tămăduit constituie o mărturisire de credință care arată că Cel Care l-a vindecat este trimis de Dumnezeu. Această mărturisire a orbului izvorăște din credința lui, potrivit Psalmistului: „Crezut-am, pentru aceea am grăit” (Psalmul 115,1) și, potrivit dumnezeiescului Pavel: „și noi credem, pentru aceea și grăim” (2 Corinteni 4,13). Deci, și

noi, care avem aceeași credință fierbinte, împreună cu Psalmistul David credem în adevăratul Dumnezeu. De aceea mărturisim și propovăduim credința noastră.

Puterea mărturisirii credinței orbului se vede din răspunsul lui către Iisus: „Dar cine, este, Doamne, ca să cred în El? Și a zis Iisus: L-ai și văzut. Și Cel Ce vorbește cu tine Acela este. Iar el a zis: Cred, Doamne, și s-a închinat Lui” (Ioan 9,36-38).

Explicând aceste cuvinte din Evanghelie, Efthimios Zigavinos spune: „Imediat a crezut, căci cuvântul s-a atins numaidecât de sufletul lui, de vreme ce a găsit sufletul bun și l-a luminat spre cunoaștere și credință”. Iar Marele Vasile spune: „Așadar închinarea urmează credinței, iar credința este întărită de putere”. Din puterea lui Dumnezeu cunoaștem, credem în Cel pe Care Îl cunoaștem și ne închinăm Celui în Care credem”.

Cu adevărat, puterea lucrătoare a lui Hristos, a Fiului lui Dumnezeu, este cea care a contribuit hotărâtor la credința orbului vindecat, după cum se vede din răspunsul lui către farisei: „Dacă este păcătos, nu știu. Un lucru știu că, fiind orb, acum văd” (Ioan 9,25). Trebuie menționat faptul că orbul vindecat nu dă explicații despre felul în care a fost tămăduit, nici nu teoretizează, ca să lămurească cele despre minune, adică despre experiența acestei binefaceri de nedescris pe care a primit-o de la Hristos, Dătătorul de viață. „Toată darea cea bună și tot darul desăvârșit de sus este, pogorându-se de la Părintele luminilor” (Iacov 1,17), propovăduiește Apostolul Iacov.

Hristos, iubiții mei frați, a dăruit orbului din naștere nu numai ochii și lumina lor, dar, în același timp, i-a dăruit „lumina Sa cea minunată” (1Petru 2,9). De aceea și orbul vindecat I-a spus lui Iisus: „Cred, Doamne, și s-a închinat Lui” (Ioan 9,38). Cu alte cuvinte, orbul a fost chemat de către Hristos la lumina Sa cea minunată. „Eu sunt Lumina

lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8,12), spune Domnul.

Tocmai această Lumină a vieții a strălucit în lume odată cu luminoasa Înviere din morți a Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, după cum afirmă în imnele sale Sfântul Ioan Damaschin: „Să mânecăm cu mânecare adâncă și în loc de mir cântare să aducem Stăpânului și vom vedea pe Hristos, Soarele dreptății, tuturor viață răsărind.”

Hristos este Soarele dreptății, este Soarele care răsare tuturor oamenilor. Lumina neînserată a Învierii risipește întunericul nopții și nădejdea și bucuria vieții în Hristos înlocuiește deznădejdea morții. Soarele care a răsărit din mormânt, adică Domnul nostru Iisus Hristos, dăruiește tuturor viața adevărată și veșnică.

„Mergi la scăldătoarea Siloamului și te spală”, a poruncit El și orbul a zis: „Deci, ducându-mă și spălându-mă, am văzut” (Ioan 9,11). Această poruncă a lui Hristos, iubiții mei frați, se adresează și nouă tuturor. Și aceasta pentru că scăldătoarea Siloamului nu este alta decât Biserica lui Hristos în care se dăruiesc fără plată darurile Sfântului Duh prin Sfintele Taine și, mai ales, prin Taina Sfintei Euharistii. Sfânta noastră Biserică este spital pentru bolile noastre sufletești și trupești de tot felul.

Să-L rugăm, dar, și noi pe Tămăduitorul orbului din naștere și, împreună cu imnograful, să zicem: „Soare nematerialnic al dreptății, Hristoase Dumnezeule, Care celui din naștere, lipsit de lumină, i-ai luminat atât ochii trupești cât și cei sufletești, cu preacurată atingerea Ta, luminând și ochii noștri cei sufletești, arată-ne fii ai zilei ca să strigăm Ție cu credință: Mare și negrăită este milostivirea Ta spre noi, Iubitorule de oameni, slavă Ție”.

Hristos a înviat! La mulți ani!

La masa oferită după Sfânta Liturghie, Preafericirea sa a

rostit din nou o cuvântare:

„Și, trecând Iisus, a văzut un orb din naștere. Și ucenicii Lui L-au întrebat zicând: Învățătorule, cine a păcătuit, acesta sau părinții lui, de s-a născut orb? Iisus a răspuns: Nici el n-a păcătuit, nici părinții lui, ci ca să se arate în el lucrurile lui Dumnezeu” (Ioan 9,1-3).

Preastimate d-le Președinte și cinstiți membrii ai Consiliului bisericesc,

Preacucernice Părinte Simeon,

Iubiți credincioși,

Prezența noastră patriarhală în mijlocul vostru la sărbătoarea pascală de astăzi a Duminicii Orbului umple inimile noastre de bucurie și veselie, ascultând îndemnul dumnezeiescului Pavel care zice: „Drept aceea luați aminte de voi înșivă și de toată turma întru care Duhul Sfânt v-a pus pe voi episcopi, ca să păstoriți Biserica lui Dumnezeu pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său” (Fapte 20, 28).

Cu adevărat, Duhul Sfânt este Cel Care a așezat episcopi care să păstorească Biserica lui Hristos. Duhul Sfânt, Duhul Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, este Cel Care ține și menține întreaga rânduială a Bisericii care este întemeiată pe sângele lui Hristos vărsat pe Cruce, Biserică „pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său” (Fapte 20, 28), după cum propovăduiește Apostolul Pavel. Potrivit mărturiei nemincinoase a Sfântului Ioan Evanghelistul și Teologul, cel prăznuit astăzi, Iisus a spus: „Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun își pune sufletul pentru oile sale” (Ioan 10,11).

Biserica lui Hristos și, mai ales, Patriarhia Elino-Ortodoxă a Ierusalimului se laudă în Hristos Iisus cu „turma mică” (Luca 12,32) a orașului nostru Reine care se distinge prin unitatea și mărturisirea credinței lui Creștine, după pilda orbului

tămăduit, cel pomenit astăzi în Sfânta Evanghelie, care zice: „De n-ar fi acesta de la Dumnezeu, n-ar putea să facă nimic” (Ioan 9,33).

Această mărturisire a celui care fusese orb, că Cel Care l-a vindecat, Care Se numește Iisus, este de la Dumnezeu, adică a fost trimis de Dumnezeu, este întărită de răspunsul lui Iisus către ucenicii Lui: „Nici el n-a păcătuit, nici părinții lui, ci ca să se arate în el lucrurile lui Dumnezeu” (Ioan 9,3).

Această arătare a lucrurilor lui Dumnezeu și ale Bisericii Lui am văzut-o și noi cu ochii noștri în binecuvântata voastră comunitate. De aceea slavă și mulțumire înălțăm Domnului și Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos cel înviat din morți.

Împreună cu Sfântul Ioan Gură de Aur să zicem: „Hristos este cu mine; de cine mă voi teme? Și de se vor ridica valuri asupra mea sau marea sau mânia ocârmuitorilor, pentru mine toate acestea sunt mai neputincioase decât pânza de păianjen” (PG. 52, 430).

Hristos a înviat! La mulți ani cu roade în Hristos!

După tratație, Comunitatea a oferit masa Preafericirii sale și sinodiei lui.

Din partea Secretariatului General

DUMINICA APOSTOLULUI TOMA LA PATRIARHIE

Duminică, 10/23 aprilie 2023, a fost sărbătorită de Patriarhie Duminica lui Toma, pomenirea faptului că Domnul, în a opta zi

după Învierea Sa, S-a arătat din nou ucenicilor, în timp ce aceștia erau adunați în foișor, stând cu ușile închise, când și Toma era cu ei și i-a spus lui Toma: „Adu degetul tău încoace şi vezi mâinile Mele şi adu mâna ta şi o pune în coasta Mea şi nu fi necredincios ci credincios”, „Pentru că M-ai văzut ai crezut. Fericiţi cei ce n-au văzut şi au crezut” (Ioan 20, 27-29).

Acest eveniment a fost sărbătorit prin Vecernie în catoliconul Bisericii Învierii și prin Sfânta Liturghie dimineața în Sfântul și de viață făcătorul Mormânt, condusă de IPS Mitropolit Isihie al Kapitoliadei, avându-i drept împreună-slujitori pe ÎPS Mitropolit Ioanichie de Muntenegru și ÎPS Arhiepiscop Macarie al Qatar, ieromonahi și diaconi aghiotafiți. Răspunsurile la strană au fost date de ÎPS Arhiepiscop Aristovul al Madabei și de Ierodiaconul Simeon. La slujbă au participat Consulul General al Greciei la Ierusalim, domnul Evangelos Vlioras și doamna consul Christina Zacharioudaki și familiile lor, precum și pelerinii aflați în vizită de Paște.

După încheierea Sfintei Liturghii a Învierii, soborul arhieresc s-a întors la Patriarhie, unde Preasfinția Sa i-a primit pe pelerini.

Evenimentul atingerii lui Hristos de către Toma a fost sărbătorit astăzi și în orașul Cana Galileii, în conformitate cu Status Quo-ul Comunității din acest oraș, după binecuvântarea căsătoriei de către Domnul și transformarea apei în vin. Evanghelistul Ioan menționează primul dintre aceste semne ale Domnului (Ioan 2, 1-11) în Evanghelia sa, ale cărei pasaje se citesc în duminicile de după Sfintele Paști și până la Rusalii.

Preafericitul Părinte și Patriarh al Ierusalimului Teofil, după ce a fost primit de către cercetași, a oficiat această slujbă, avându-i drept împreună-slujitori pe ÎPS Mitropolit Chiriac al Nazaretului și ÎPS Arhiepiscop Aristarh al

Constantinei, Arhimandritul Benedict, egumenul de la Cana, Arhimandritul Nectarie, Părintele Kamarasis și preoții ruși din Galileea, Arhidiaconul Marcu, Ierodiaconul Evloghie și alții.

În fața poporului adunat, Preafericirea Sa a propovăduit cuvântul dumnezeiesc după cum urmează:

„Veniți să bem băutură nouă, nu din piatră stearpă făcută cu minuni, ci din izvorul nestricăciunii, cel izvorât din mormântul lui Hristos, întru care ne întărim”, cântă Sfântul Ioan Damaschin.

Harul Domnului nostru Iisus Hristos Care a răbdat Crucea și a zdrobit moartea și a înviat din morți, ne-a adunat pe toți în acest sfânt loc biblic, Cana Galileei, ca să prăznuim pascal arătarea slavei Sale prin minuni, dar și inaugurarea sărbătorii Învierii lui Hristos și atingerea Lui de către Apostolul Toma.

Învierea lui Hristos constituie piatra de temelie a credinței noastre creștine, potrivit mărturiei Apostolului Pavel: „Dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zadarnică este şi credinţa voastră” (1 Corinteni 15, 14). În plus, Învierea lui Hristos este adevărul, adică răspunsul la întrebarea lui Pilat: „Ce este adevărul?” (Ioan 18, 38). Această mărturisire a propovăduit-o cu îndrăzneală Domnul Însuși spunând: „Eu sunt calea și adevărul” (Ioan 14, 6), „Eu sunt Învierea și viața” (Ioan 11, 25).

Această mărturisire a întărit-o Hristos prin multe arătări ale Sale înaintea Sfinților Săi ucenici după Învierea Sa, după cum mărturisește Evanghelistul Luca în Faptele Apostolilor: „S-a înfățișat pe Sine viu [Apostolilor], după Patima Sa, prin mult semne doveditoare, arătându-li-Se timp de patruzeci de zile și vorbind cele despre Împărăția lui Dumnezeu” (Fapte 1, 3).

Prezența lui Hristos împreună cu noi o avem și noi, iubiții mei frați, prin trupul Său teandric, adică Biserica, al cărei

cap este (Cf. Coloseni 1, 18), potrivit dumnezeiescului Pavel. Aceasta înseamnă că Hristos Însuși ne cheamă să ne apropiem și să atingem trupul Lui, ca un alt Toma, prin participarea noastră la taina „binecuvântării tainice”, adică a Sfintei Euharistii, după cum învață Sfântul Chiril al Alexandriei spunând foarte grăitor: „Vine și ni se arată tuturor Hristos văzut și nevăzut. Nevăzut ca Dumnezeu și văzut în trup iarăși. Îngăduie și ne dă să atingem sfântul Lui trup. Ne apropiem prin harul lui Dumnezeu de împărtășirea cu binecuvântarea tainică primind în mâini pe Hristos pentru ca și noi să credem cu tărie că a ridicat cu adevărat același templu [adică trupul Lui]”.

Cu alte cuvinte, Împărtășirea cu Trupul și Sângele lui Hristos este mărturisire a Învierii lui Hristos Care a zis: „Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi. Căci trupul Meu este adevărată mâncare și sângele Meu adevărată băutură. Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne întru Mine și Eu întru el”. (Ioan 6, 54-56).

Sângele lui Hristos este băutura nouă pe care suntem chemați de către imnograf să o bem. Această băutură izvorăște din Mormântul lui Hristos, este sângele lui Hristos „care pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor” (Matei 26, 28). Explicând însemnătatea trupului și a sângelui lui Hristos, Sfântul Andrei Criteanul spune: „Trupul și sângele Tău, răstignindu-Te pentru toți, le-ai dat, Cuvinte. Trupul ca să mă zidești din nou, iar sângele ca să mă speli. Duhul l-ai dat ca să mă duci, Hristoase, Părintelui Tău”.

„Acest început al minunilor l-a făcut Iisus în Cana Galileei şi Şi-a arătat slava Sa; şi ucenicii Săi au crezut în El” (Ioan 2, 11). După cum știm, două sunt minunile pe care le-a făcut Iisus aici, în Cana Galileei. Pe de o parte a sfințit și a binecuvântat nunta prin prezența Sa. „Nunta cinstită a fost sfințită și blestemul împotriva femeii îndepărtat”, spune Sfântul Chiril al Alexandriei. Pe de altă parte, apa a fost

transformată în vin, prin puterea negrăită a lui Hristos: „Prin putere negrăită, apa s-a transformat în vin. Căci ce poate fi cu anevoie Celui Care toate le poate?”, spune Sfântul Chiril.

Potrivit Sfântului Clement al Alexandriei, vinul de la nunta din Cana simbolizează sângele lui Hristos. „Scriptura a numit vin simbolul tainic al sângelui sfânt. Faptul că era vin apa pe care a binecuvântat-o, l-a arătat zicând ucenicilor: „Nu voi mai bea de acum din acest rod al viței până în ziua aceea când îl voi bea cu voi, nou, în Împărăția Tatălui Meu” (Matei 26, 29).

Cu alte cuvinte, ucenicii Domnului și toți cei care cred în El se vor împărtăși de bucuria Lui, iar El de bucuria ucenicilor Lui în Împărăția Tatălui Său.

„Consumarea vinului nu împlinește doar o nevoie, ci oferă și simțurilor o plăcere variată. După învierea din morți, a fost anulată stricăciunea trupurilor omenești și însăși firea lucrurilor va fi înnoită, așa încât și această bucurie a noastră să fie nouă, pentru că Mântuitorul nostru al tuturor, Iisus Hristos, aduce în sufletele celor care Îl cinstesc bucuria Sa proprie, înnăscută”, spune Sfântul Amonie.

Tocmai această „bucurie proprie, înnăscută” a Mântuitorului nostru Iisus Hristos suntem chemați și noi, iubiții mei frați, să o așezăm în inimile noastre în această perioadă a Învierii lui Hristos, ascultând de îndemnul Născătoarei de Dumnezeu: „Faceți orice vă va spune” (Ioan 2, 5). Și aceasta pentru că Hristos cel înviat este Cel „întru Care ne întărim”, potrivit imnograful Ioan Damaschin care invocă Sfânta Scriptură, unde se spune: „Întăritu-s-a inima mea întru Domnul” (1 Regi 2,1). Întărirea noastră nu este altceva decât credința noastră în Hristos cel înviat (Cf. Coloseni 2,5), dar și Împărtășirea cu Trupul și Sângele lui Hristos Care ne cheamă pe toți prin imnograful care exclamă: „Veniți, din rodul cel nou al viței, al dumnezeieștii veselii, în ziua cea vestită a Învierii,

Împărăției lui Hristos să ne împărtășim, lăudându-L pe Dânsul ca pe un Dumnezeu în veci”. Amin. Hristos a înviat!

După Sfânta Liturghie, s-a săvârșit procesiunea prin înconjurarea Bisericii de trei ori, la care au participat cu bucurie și rugăciune mulțime de credincioși. Apoi s-a oferit masa în cadrul căreia Preafericirea sa a rostit din nou o cuvântare:

„Această aleasă și sfântă zi, cea dintâi a săptămânii, împărătească și doamnă, praznic al praznicelor este și sărbătoarea sărbătorilor, întru care binecuvântăm pe Hristos în veci”, cântă Sfântul Ioan Damaschin.

Stimate Președinte și cinstiți membrii ai Consiliului Bisericesc,

Preasfințiți Arhierei,

Preacuvioase Părinte Egumen Benedict,

Iubiți frați în Hristos și comeseni,

Sărbătoarea sărbătorilor, împărătească și doamnă, sărbătoarea Paștilor ne-a adunat și în acest an în orașul istoric și biblic Cana ca să prăznuim arătarea slavei lui Hristos prin începutul minunilor pe care l-a făcut în acest sfânt loc.

Prezența activă și neîntreruptă de-a lungul veacurilor a Bisericii Ierusalimului, adică a Patriarhiei Elino-ortodoxe a Ierusalimului, este mărturisită și de prezența vie a comunității Creștine de aici care propovăduiește principiile și valorile etice ale iubirii față de ceilalți, chiar și față de vrăjmași, ale păcii, împăcării și ale bunei convieţuiri cu toți oamenii și cu comunitățile religioase care trăiesc aici. „Iată acum, ce este bun și ce este frumos, decât numai a locui frații împreună” (Psalmul 132, 1), exclamă Psalmistul.

Acest mesaj se adresează întregii lumi, pentru că orașul Cana și locuitorii lui sunt strâns legați de marea taină a nunții

pe care a binecuvântat-o Domnul nostru Iisus Hristos, dar și de puterea dumnezeiască prin care a transformat apa în vin.

Cana Galileei, ca loc biblic de pelerinaj, atrage zeci de mii de vizitatori și pelerini și constituie un izvor de binecuvântare, nădejde, întărire, dar și de odihnă. „Veniți la Mine, toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi” (Matei 11, 28), spune Domnul.

Această experiență am trăit-o și noi în timpul binecuvântatei noastre slujiri ca Egumen și smerit păstor duhovnicesc al locuitorilor din Cana în general și al evlavioșilor noștri credincioși în special.

De aceea faptul de a petrece împreună cu voi această sărbătoare pascală are o deosebită însemnătate, care se referă la unitatea credincioșilor Creștini și a Patriarhiei, potrivit îndemnului dumnezeiescului Pavel care spune: „Siliți-vă să păziți unitatea Duhului întru legătura păcii” (Efeseni 4, 3).

Îndemnul lui Pavel se referă la puterea prezenței Creștinilor din Țara Sfântă și, bineînțeles, în acest pământ binecuvântat al Canei Galileei. „Avem Mijlocitor către Tatăl pe Iisus Hristos cel drept” (1 Ioan 2,1). Acest Mijlocitor este Duhul Sfânt care ține întreaga Biserică (Cf. Matei 16, 18) și, mai ales, Sfânta Biserică a Ierusalimului. Amin. Hristos a înviat!

La final, Preafericirea sa a efectuat o vizită pastorală la membrii ai comunității căreia cu devotament i-a slujit în trecut, ca Egumen Arhimandrit.

Din partea Secretariatului General

SLUJBA DIN NOAPTEA ÎNVIERII LA PATRIARHIE

Duminică dimineața devreme, la ora 01.00, în ziua de 3/16 aprilie 2023, la Biserica Sfântului Mormânt a fost oficiată Slujba Învierii Domnului nostru Iisus Hristos, sărbătoarea Paștelui.

La această sărbătoare, Biserica pomenește faptul că Iisus Hristos, Domnul nostru, întrupat, a fost răstignit, a murit în trup și a înviat din morți ca Dumnezeu-Om, dăruind credincioșilor Săi viața veșnică și învierea din morți.

Pentru această sărbătoare, Frăția Aghiotafită a mers la Biserica Sfântului Mormânt unde, în dangătul clopotelor, s-a cântat Canonul Sfintei Sâmbete, în timp ce clerul, împreună cu Întâistătătorul lor, Preafericitul Patriarh al Ierusalimului Teofil, se îmbrăca. A urmat o litanie, de trei ori în jurul Sfântului Mormânt.

Apoi, Preafericirea Sa a citit relatarea evanghelică a Învierii după Sfântul Marcu, urmată de cântarea „Hristos a înviat” și de restul slujbei Învierii, cu Liturghia Sfântului Ioan Hrisostom.

Slujba a fost oficiată de Preafericitul Părinte și Patriarh al Ierusalimului, Teofil, având-i drept împreună-slujitori pe ÎPS Mitropolit Isihie al Kapitoliadei, ÎPS Mitropolit Macarie al Aneei din partea Patriarhiei Ecumenice, Arhiepiscopii Aristarh al Constantinei și Teodosie al Sevastiei, și ÎPS Mitropolit Ioachim al Helenoupolei, Arhimandritul Nectarie, Părintele Kamarasis și reprezentanți ai Patriarhiei Moscovei și României, Arhimandriții Dometian și Ioan, numeroși

La slujbă a participat o mare adunare, alături de Consulul General al Greciei la Ierusalim, domnul Evangelos Vlioras, de doamna consul Christina Zacharioudaki și de ambasadorul

Georgiei, domnul Lasha.

Înainte de Sfânta Împărtășanie, a fost citit mesajul de Paști al Preafericirii Sale (vezi link):

https://en.jerusalem-patriarchate.info/blog/2023/04/12/pascha-2023-message-by-his-beatitude-the-patriarch-of-jerusalem-theophilos-iii/

La finalul slujbei, soborul patriarhal s-a întors la Patriarhie, unde au primit brânză și ouă de Paște.

Din partea Secretariatului-General

VIZITE ALE FRĂȚIEI AGHIOTAFITE LA BISERICILE APUSENE CU OCAZIA SĂRBĂTORIRII PAȘTELUI LOR

În sfânta zi de marți din Săptămâna Mare, pe 29 martie/11 aprilie 2023, Frăția Aghiotafită a vizitat Bisericile apusene cu ocazia Paștelui lor.

La început, au vizitat Fraternitatea Franciscanilor, Custodie a Țării Sfinte.

În contextul acestei vizite și recepții, Preafericitul Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil s-a adresat Frăției franciscanilor, sub conducerea părintelui Francesco Paton, starețul acesteia.

Ulterior, Frăția a vizitat Patriarhia Latină.

Apoi, Preafericirea Sa s-a adresat clerului latin sub conducerea Patriarhului lor de la Ierusalim, Preafericirea Sa Pierre Battista Pizzaballa, prin discursul care va fi postat curând.

Apoi, Preafericirea Sa, împreună cu Arhidiaconul Marcu și Părintele Secretar General, l-a vizitat pe Delegatul Apostolic și Arhiepiscopul Anglican al Ierusalimului, domnul Naum Hussam, în timp ce Preafericitul Arhiepiscop Teodosie al Sevastiei, a vizitat Biserica Luterană sub conducerea Părintelui Sani Azar.

Din partea Secretariatului General

PRAZNICUL BUNEIVESTIRI LA PATRIARHIE

Vineri, 25 martie/7 aprilie 2023, Patriarhia a sărbătorit praznicul Buneivestiri a Sfintei Fecioare Maria în Nazaret, în Galileea.

La această sărbătoare, Biserica, și în special Biserica Ierusalimului, pomenește Pronia lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră, a oamenilor. Se pomenește faptul că Arhanghelul Gabriel a fost trimis de Dumnezeu la pururea Fecioara Maria și a anunțat-o că ea va deveni Maica Celuia Unul-Născut, Fiul lui Dumnezeu întrupat.

Când Fecioara a întrebat: „Cum va fi aceasta, de vreme ce nu știu de bărbat”, iar apoi a adăugat: „Iată fecioara Domnului, fie mie după voia Ta”, atunci Cel fără de trup S-a întrupat,

Cel fără de trup a primit un trup, Fiul lui Dumnezeu a devenit și Fiul Omului, Dumnezeu-Omul, Domnul nostru Iisus Hristos.

Această sărbătoare a fost prăznuită la Biserica Bunavestire a Sfintei Născătoare de Dumnezeu din Nazaret, unde se află izvorul Maicii Domnului, slujba fiind condusă de Preafericitul Părinte și Patriarh al Ierusalimului Teofil. Împreună-slujitori ai Preafericirii Sale au fost ÎPS Mitropolit Chiriac al Nazaretului, Arhiepiscopii Damaschin de Yaffo, Aristarh al Constantinei, Filumen al Pellei, Arhimandritul Nectarie, Părintele Kamarasis, preoți din orașele învecinate Nazaretului, Părintele Dometian din Patriarhia Moscovei, Arhidiaconul Marcu și Ierodiaconul Evloghie. Răspunsurile la strană au fost date de un cor bizantin din Grecia, sub conducerea domnului Balogeorgos, în limba greacă, și de corul local în limba arabă, întrucât la slujbă a participat o mare adunare de creștini credincioși din Grecia și din alte țări.

Înainte de Sfânta Împărtășanie, Preafericirea Sa a ținut următoarea predică:

„Cântați Domnului cântare nouă, cântați Domnului tot pământul. Cântați Domnului, binecuvântați numele Lui, binevestiți din zi în zi mântuirea Lui” (Psalmul 95, 1-2), exclamă Psalmistul.

Iubiți frați în Hristos,

Credincioși Creștini și pelerini,

Harul Sfântului Duh care a umbrit-o pe Preabinecuvântata Fecioară Maria ne-a adunat pe toți în acest oraș sfânt, în biblicul Nazaret, ca să prăznuim Bunavestire a mântuirii noastre, a oamenilor, adică arătarea Tainei celei din veac a întrupării lui Dumnezeu Cuvântul din curatele ei sângiuiri.

De aceea și Psalmistul cheamă toate neamurile, toți locuitorii pământului, să laude și să slăvească neîncetat numele „mai presus de orice nume” (Filipeni 2, 9) pe care Dumnezeu Tatăl l-a dăruit Fiului Său, Domnului nostru Iisus Hristos: „Cântați

Domnului, binecuvântați numele Lui, binevestiți din zi în zi mântuirea Lui” (Psalmul 9, 2).

Iar mântuirea lui Dumnezeu nu este altceva decât eliberarea oamenilor, prin Hristos, din păcat și din stricăciunea morții. Acest adevăr l-a vestit mai înainte Isaia zicând: „Și se va arăta slava Domnului și tot trupul va vedea, căci gura Domnului a grăit” (Isaia 40, 5).

Cu adevărat s-a arătat slava Domnului prin Arhanghelul Gavriil care a fost trimis la Fecioara Maria să-i zică: „Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei” (Luca, 1, 28) și prin Cel născut din Fecioara Maria de la Duhul Sfânt în peștera din Betleem, „Pruncul tânăr”, numit Emanuel, „care se tâlcuiește «cu noi este Dumnezeu»” (Matei 1, 23).

Părinții Bisericii cei de Dumnezeu insuflați tâlcuiesc numele Emanuel. Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Numele Emanuel nu arată nimic altceva decât că Îl vor vedea pe Dumnezeu împreună cu oamenii. Mereu a fost împreună cu oamenii, dar niciodată văzut”. Potrivit Sfântului Chiril al Alexandriei, „El nu este nici Dumnezeu despărțit de firea omenească, nici om dezgolit de dumnezeire (…). «Cu noi este Dumnezeu» arată pe Cel Care de la noi pentru noi a luat și propovăduiește pe Dumnezeu Cuvântul Care S-a înălțat”.

Bunavestire a Născătoarei de Dumnezeu Maria, care a avut loc în timp și în spațiu, constituie piatra din capul unghiului a istoriei sfinte în general și a tainei dumnezeiești Iconomii cea în Hristos în special, după cum învață Sfântul Ioan Damaschin zicând: „Dumnezeu desăvârșit fiind, devine Om desăvârșit și acest fapt este cel mai nou dintre cele noi, singurul nou de sub soare, prin care se arată puterea nemărginită a lui Dumnezeu. Căci ce este mai mare decât a Se face Dumnezeu om?”.

Trebuie menționat faptul că Bunavestire a Născătoarei de

Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria a fost preînchipuită în fața ochilor văzătorului de Dumnezeu Moise în Muntele Sinai, după cum spune Scriptura: „A ajuns Moise la muntele lui Dumnezeu, la Horeb. Iar acolo i s-a arătat îngerul Domnului într-o pară de foc, ce ieșea dintr-un rug. Și a văzut că rugul ardea, dar nu se mistuia” (Ieșirea 3, 1-2). Potrivit Sfântului Ioan Gură de Aur, Îngerul Domnului care s-a arătat aici nu este altul decât „Îngerul sfatului celui mare”, adică Fiul lui Dumnezeu. Potrivit Sfintei Scripturi: „Domnul Dumnezeu este foc mistuitor” (Deuteronom 4, 24).

Sfântul Ioan Damaschin, lăudând slava negrăită a Preabinecuvântatei Născătoare de Dumnezeu Maria, exclamă în imnele sale: „Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta, că tu, Fecioară neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu cel peste toate și ai născut pe Fiul cel fără de ani, Cel Ce dăruiește pace tuturor celor ce te laudă pe tine”.

Cu adevărat, iubiții mei frați, toți, și Îngerii și oamenii, făpturile cerești și cele pământești, cele însuflețite și cele neînsuflețite, rămân uimite în fața faptului că Fecioara Maria a zămislit fără sămânță Prunc în pântecele ei, pe Dumnezeu Cuvântul și Domnul, adică Dumnezeu cel peste toate, așa cum Îl numește dumnezeiescul Pavel zicând: „Un Dumnezeu și Tatăl tuturor Care este peste toate și prin toate și întru toți” (Efeseni 4, 6).

Răspunsul Fecioarei Maria: „Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău” (Luca 1, 38) la cuvântul Îngerului Gavriil: „Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine” (Luca 1, 28) a făcut, potrivit Sfântului Irineu de Lugdunum, ca ea să fie „pricină de mântuire pentru sine și pentru tot neamul omenesc”, adică pricină de îndumnezeire.

Acest fapt istoric de netăgăduit îl pomenește Sfânta Biserică a lui Hristos în Simbolul de Credință de la Niceea: „Cred (…) într-Unul Domn Iisus Hristos (…) Care pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire S-a pogorât din ceruri și S-a

întrupat de la Duhul Sfânt și din Maria Fecioara și S-a făcut Om”.

Persoana Preabinecuvântatei Născătoare de Dumnezeu Maria este cea care certifică și mărturisește marea taină a dreptei credințe, adică a dumnezeieștii Iconomii, după cum a spus Sfântul Chiril al Alexandriei: „Cine nu mărturisește că Emanuel este Dumnezeu cu adevărat și pentru aceasta că Fecioara curată este Născătoare de Dumnezeu, căci a născut cu trup pe Dumnezeu Cuvântul, Cel din Dumnezeu, Care S-a făcut trup, să fie anatema!”. Iar Sfântul Sinod Ecumenic de la Calcedon a propovăduit că Hristos este Dumnezeu desăvârșit și Om desăvârșit, un Domn în două firi unite, fără amestecare și fără despărțire, confirmând astfel contribuția Fecioarei Maria la taina dumnezeieștii Iconomii care, fără îndoială, constituie, potrivit imnografului „începutul mântuirii noastre”.

Noi, iubiții mei frați, cu smerenie și recunoștință, exclamăm împreună cu imnograful: „Bucură-te, cea care singură ai purtat pe soarele Hristos, locașul Luminii”. Și aceasta pentru că Maica Domnului și slăvita Stăpâna noastră Născătoarea de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria a binevestit lumii lumina adevărului, adică pe Hristos. La această lumină suntem chemați să venim, prin pocăință, toți cei care dorim dreptatea lui Dumnezeu, după cum spune Sfântul Simeon Noul Teolog: „Toți cei care stau în întuneric sunt fii ai întunericului și nu vor să se pocăiască. Căci pocăința este ușa care scoate din întuneric și duce la lumină”. Să o rugăm dar pe Născătoarea de Dumnezeu și Maica Domnului ca, prin ale sale mijlociri, să ne învrednicim a ne împărtăși de lumina strălucitei Învieri a Celui Care fără sămânță S-a născut dintr-însa și de la Duhul Sfânt și S-a întrupat fără schimbare, Dumnezeu Cuvântul, Domnul nostru Iisus Hristos și să dăruiască lumii pace și sufletelor noastre mare milă. La mulți ani și Paște binecuvântat!”

După Sfânta Liturghie, a avut loc o litanie minunată în jurul

orașului, cu prezența trupelor de cercetași din Nazaret și din multe alte orașe din Galileea.

La prânz, ÎPS Mitropolit Chiriac și Consiliul Comunității au oferit o masă.

Această sărbătoare a fost prăznuită și la Altarul din Ghetsimani, slujba fiind condusă de ÎPS Mitropolit Isihie al Kapitoliadei.

De asemenea, a fost sărbătorită și în orașul Rafidia, la Sfânta Biserică a Buneivestiri, condusă de ÎPS Arhiepiscop Aristovul al Madabei.

Din partea Secretariatului General

DOXOLOGIA PENTRU SĂRBĂTOAREA ZILEI DE 25 MARTIE LA PATRIARHIE

Joi, 10/23 martie 2018, la ora 10.00, în catoliconul Bisericii Sfântului Mormânt a avut loc o Doxologie cu ocazia aniversării zilei naționale, 25 martie 1821, ca mulțumire adusă lui Dumnezeu pentru renașterea națională și eliberarea de sub jugul turcesc și drept cerere pentru odihna sufletelor celor căzuți eroic pe câmpurile de luptă ale neamului.

Preafericitul Părinte și Patriarh al Ierusalimului Teofil a condus Doxologia, având-i drept împreună-slujiori pe arhiereii și ieromonahii Frăției Aghiotafite, în prezența Consulului General al Greciei la Ierusalim, domnul Evangelos Vlioras, și a membrilor Consulatului General al Greciei. Răspunsurile la strană au fost date de ÎPS Arhiepiscop

Aristovul al Madabei și de domnul Gotsopoulos, în prezența membrilor comunității grecești și a pelerinilor.

După Doxologia, toată adunarea s-a îndreptat spre Sala Patriarhiei, unde Preafericirea Sa a luat cuvântul, rostind următoarea alocuțiune:

„Ce am eu de-a face cu Napoleon? Dacă vreți, însă, soldați ca să eliberăm patria noastră, îți făgăduiesc și cinci și zece mii de soldați. O dată ne-am botezat cu ulei, ne botezăm o dată cu sânge și încă o dată cu libertatea patriei noastre” (din memoriile Căpitanului Moriei Teodor Kolokotronis).

Excelența voastră domnule Consul General al Greciei d-le Evanghelos Vlioras,

Cinstiți Părinți și Frați,

Iubiți frați în Hristos,

Cu nemărginită recunoștință față de Dumnezeu cel în Sfânta Treime, bine-credinciosul neam al Elinilor Ortodocși și poporul nostru grec cinstește sărbătoarea zile de 25 Martie 1821, ziua Bunei Vestiri a eliberări de sub robia jugului otoman.

Evenimentul istoric universal al Revoluției grecești de la 1821 este cel care a arătat în fapt măreția puterii credinței în Hristos și a cugetului duhului în lupta pentru darul lui Dumnezeu care este libertatea și independența patriei. „Dumnezeu a făcut dintr-un sânge tot neamul omenesc, ca să locuiască peste toată fața pământului, așezând vremile cele de mai înainte rânduite și hotarele locuirii lor” (Fapte 17, 26), propovăduiește dumnezeiescul Pavel.

Punctul de vedere elenistic asupra omului ca „neam al lui Dumnezeu” (Fapte 17, 29) și mai ales cel biblic, potrivit căruia suntem chip al lui Dumnezeu (Cf. 1 Corinteni 11,7),

constituie izvorul nesecat care hrănește dispoziția jertfelnică pentru botezul sângelui, cât și nădejdea sigură în botezul libertății patriei.

Dorința vie pentru dobândirea comorii prețioase a libertății a îndreptățit lupta sfântă a elinilor înrobiți pentru înlăturarea tiraniei otomane îndelungate. „A întârziat să vină ziua aceea / Și toate erau tăcute / Pentru că le umbrea și le zdrobea / Înfricoșătoarea sclavie”, potrivit poetului Dionisie Solomos.

Potrivit mărturiilor tuturor, Revoluția greacă de la 1821 provoacă admirație, dar și mirare, pentru că nu există în toată istoria umanității un eveniment similar. Spunem aceasta amintind proclamația marelui martir național Alexandru Ipsilani de la Iași din 24 februarie 1821, în care arată următoarele: „Este vremea să înlăturăm acest jug insuportabil, să eliberăm Patria, să coborâm din nori (…), să înălțăm steagul prin care mereu biruim – mă refer la Cruce – și astfel să răzbunăm Patria și Credința noastră Ortodoxă față de umilința păgână a necredincioșilor”.

Nimeni nu se poate îndoi de faptul că imboldurile conducătorilor și luptătorilor de la 1821 au fost autentice, curate și spontane. Aceasta, de altfel, o certifică atât deviza Căpitanului Moriei Teodor Kolokotronis: „Acum se dă lupta pentru sfânta credință în Hristos și pentru libertatea patriei”, cât și faptul că „jurământul s-a făcut pe Crucea lui Hristos”, potrivit dorinței lui Riga Feraios.

Renașterea neamului grecilor din cenușa robiei a fost rezultatul principiilor și valorilor spirituale de neuitat în care se întâlnesc moștenirea culturală clasică și tradiția patristică Creștină elino-ortodoxă, potrivit căreia logosul elin a cedat locul Cuvântului-Dumnezeu Care S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi (Cf. Ioan 1, 14).

Aceasta înseamnă că sărbătoarea națională de azi a reînvierii

naționale de la 1821 nu se referă numai la rememorarea ei istorică, dar și la măreția ei etică, adică la păstrarea moștenirii cuvântului evanghelic al lui Hristos, mai ales în epoca noastră de acum cea așa-zisă „a noii ordini”, în care, după cum a spus marele Pavel, „oameni stricați la minte și netrebnici pentru credință stau împotriva adevărului” (Timotei 3, 8).

Trebuie menționată contribuția Bisericii prin clerul ei de toate treptele, la „lupta pentru toți”, împotriva robiei insuportabile a otomanilor păgâni. Personalității cu autoritate, precum Patriarhul Grigorie al V-lea și Patriarhul Chiril al VI-lea, din Adrianupolis, dar și Arhiepiscopul Ciprului Ciprian, au adăpat pomul libertății cu sângele lor. Pe lângă Episcopul Patrei Gherman, care a binecuvântat și a înălțat sfântul drapel al Revoluției, Episcopul Isaia al Salonei s-a jertfit Alamana. Clerici simpli, precum înflăcăratul Atanasie Diaconul și Sfântul Apostol al neamului, Cosma Etolul, dar și clerici Aghiotafiți împodobesc martirologiul Revoluției de la 1821.

Cinstita noastră Obște Aghiotafită urmând cuvintelor înțeleptului Pavel: „Stați deci tari în libertatea cu care Hristos ne-a făcut liberi și nu vă prindeți iarăși în jugul robiei” (Galateni 5,1) și, după datorie, participând la sărbătorirea sfintei pomeniri a Renașterii bine-credinciosului neam al Elinilor și a poporului nostru, am venit în Sfânta Biserică a Învierii unde am înălțat laudă de mulțumire și doxologie Celui Care S-a răstignit pentru noi și a înviat din morți, Domnului nostru Iisus Hristos. De asemenea, am adus rugăciuni și cereri pentru veșnica odihnă în locașul celor vii al fericitelor suflete ale celor care au luptat eroic pentru Credință și patrie au căzut glorios în sfintele lupte ale bine-credinciosului nostru neam al Elinilor Ortodocși și s-au sfârșit martiric.

Zicând acestea, îngăduiți-ne să înălțăm paharul și, după datorie, să exclamăm:

Trăiască 25 Martie 1821!

Trăiască neamul bine-credincios și împărătesc al Elinilor Ortodocși!

Trăiască Grecia!

Trăiască Obștea noastră Aghiotafită!

În continuare, în sala Patriarhiei, a vorbit, din partea Statului Grec, Consulul General al Greciei la Ierusalim, d-l Evanghelos Vlioras:

Preafericirea Voastră,

Preasfințiți Arhierei,

Cinstiți Părinți,

Doamnelor și domnilor,

În fiecare perioadă istorică, există un eveniment esențial care o marchează și devine punct de referință pentru noi toți cei de mai târziu. Ziua de 25 Martie 1821 constituie un astfel de punct marcant pentru Istoria Elenismului, a Balcanilor și a Europei, este ziua în care grecii au luat hotărârea eroică de a se răscula împotriva tiraniei otomane, fără a lua în seamă ostilitățile, spre a redobândi Libertatea pe care au plătit-o, fără cârtire, cu prețul sângelui.

Constituie deci, pentru Consulul General al Patriei Mame, o cinste deosebită, a se adresa cinstitei Obști Aghiotafite și Elenismului din Țara Sfântă, cu ocazia sărbătoririi Revoluției naționale de la 1821, o luptă pentru altare și vetre, simbol pentru poporul grec, care a marcat renașterea Democrației în leagănul ei și instituirea statului grec contemporan.

Ziua de 25 martie 1821, clipă culminantă a vieții noastre naționale de secole, a fost începutul unei răscoale eroice

împotriva jugului otoman, care s-a sprijinit pe puterea, hotărârea și patriotismul grecilor. Luând putere din moștenirea și îndelungata tradiție a neamului, Revoluția de la 1821 a depășit limitele înguste ale spațiului și ale timpului și s-a arătat simbol universal și diacronic al virtuții și al luptei pentru Patrie și Libertate.

Așadar, pentru acele timpuri, ca în orice vreme dificilă, mulți au fost cei care s-au lepădat de sine și au arătat eroism, mai presus de ceea ce numim îndatorire bine-intenționată. Oameni simpli, de fiecare zi, care dintr-o dată s-au aflat în avanscena Istoriei, fără să ceară să devină eroi și totuși au răspuns până la unul chemării, fără să se teamă, fără să cedeze, marcând pentru totdeauna cursul, istoria și viața Elenismului.

Cu mijloace sărace și aproape inexistente, cu un curaj care a suplinit lipsa armamentului, au împins pentru totdeauna cursul nostru istoric către dreptate și libertate. În această luptă toți au slujit ideii de libertate cu patriotism unic și cu spirit de jertfă.

Teodor Kolokotronis scrie în Memoriile sale: „Când am hotărât să facem Revoluția nu am luat în calcul nici câți suntem, nici faptul că nu avem arme, nici faptul că turcii ocupaseră taberele și orașele, ci, ca o ploaie, a căzut peste noi toți dorința de libertate”. „Minunii, și nu rațiunii se datorează învierea neamului”, completează Generalul Makrigiannis.

Sunt nenumărate exemplele de eroism și sacrificiu de-a lungul Revoluției noastre. Să ne oprim însă un moment la pilda unei femei care a rămas cunoscută în istoria noastră ca „Psorokostena”, Panorea Hadzikosta din Kydonies, Asia Mică. Atunci când orașul ei a fost distrus de otomani și soțul ei a fost ucis, s-a retras la Nafplio.

În perioada aceea, Revoluția era încercată de jafurile lui Ibraim care, pe lângă alte distrugeri, a lăsat în urma lui

sute de orfani care s-au adunat la Nafplio. În ciuda problemelor ei, Panorea a cerut să ia sub ocrotirea ei copii orfani. Ca să-i hrănească, mergea din casă în casă și cerșea. Se înjosise în asemenea măsură, încât copiii o luau în râs și îi ziceau *Psorokostena.*

În 1826 s-a organizat o colectă pentru Centrul martiric din Nafplio. Panorea a fost prima care a dat ce-i mai rămăsese, verigheta ei de argint și un ban pentru Revoluție. După înființarea orfelinatului din Eghina de către Ioan Kapodistrias, s-a oferit să spele hainele orfanilor fără nici un salariu. La înmormântarea Panoreei Hadzikosta, copiii de la orfelinat, în semn de cinstire, au însoțit-o către locuința ei de pe urmă.

Revoluția de la 1821 și sfârșitul ei fericit constituie marea ispravă istorică a patriei noastre, potrivit lui Odisseas Elytis: „este mică în spațiu, dar nemărginită în timp”. „Un postament de piatră în Mediterană”, potrivit lui Iorgos Seferis, care în primăvara lui 1821 a sfidat obstacolele din calea luptei și s-a aruncat în foc.

Sărbătorile naționale sunt folositoare pentru noi toți și mai ales pentru tineri, atunci când înțelegem nevoia de a înnoi cu îndrăzneală și hotărâre devotamentul nostru față de idealurile pentru care au luptat părinții libertății noastre și avem conștiința că dreptatea, progresul și bună-starea noastră numai prin strădaniile noastre pot fi dobândite.

Preafericirea Voastră,

Preasfințiți Arhierei,

Cinstiți Părinți,

Doamnelor și domnilor,

Revoluția de la 25 Martie 1821 constituie un punct culminant al istoriei contemporane a poporului nostru și piatra din

capul unghiului a ființei noastre naționale. Eroismul, spiritul de jertfă și hotărârea luptătorilor Revoluției delimitează cadrul luptei noastre pentru păstrarea valorilor etice și spirituale care alcătuiesc o Patrie liberă, dreaptă și democratică.

Patriarhia Elino-Ortodoxă a Ierusalimului, ca parte componentă a credinței noastre Ortodoxe și a moștenirii noastre eline, a fost și continuă să fie un paznic al valorilor etice și spirituale ale mărturiei noastre eline și Ortodoxe în Țara Sfântă și constituie un prețios izvor de însuflețire și dovadă vie de tărie și devotament față de păstrarea de două mii de ani a Sfântului Mormânt și a Sfintelor Lăcașuri ale Credinței noastre.

Cugetul înalt și strădaniile sale, în condiții ostile până astăzi, constituie pentru noi toți o comoară națională neprețuită și un izvor de insuflare și încurajare.

Pentru noi toți, această sărbătoare aleasă constituie un prilej deosebit de a cugeta la responsabilitățile noastre și de a înnoi devotamentul față idealurile pentru care au luptat apărătorii libertății noastre, „care nu s-au abătut de la datoria lor”, idealuri pentru care trebuie să luptăm mereu și niciodată să nu le considerăm fapte de la sine împlinite, fără a uita că prețul libertății este mereu foarte înalt și că Patria noastră poate să fie mândră pentru că mereu se găsesc cei care se jertfesc pentru acest preț.

Cu aceste gânduri, vă invit pe toți să exclamăm:

Trăiască 25 Martie 1821!

Trăiască Grecia!

Din partea Secretariatului General

SĂRBĂTOAREA SFÂNTULUI GHERASIM DE LA IORDAN LA PATRIARHIE

Vineri, 4/17 martie 2023, Patriarhia a sărbătorit pomenirea Sfântului Părinte al nostru Gherasim al Iordanului în sfânta sa Mănăstire, situată pe malul vestic al râului Iordan, în fața gurii sale de vărsare în Marea Moartă.

Despre Avva Gherasim, Biserica ne-a transmis că a venit din Lycia, în Asia Mică, și din copilărie s-a dedicat lui Dumnezeu și vieții monahale.

A venit în pelerinaj în Țara Sfântă în anul 451, anul celui de-al patrulea Sinod Ecumenic.

A rătăcit în mănăstirile din Valea Iordanului și a fost implicat inițial în cercurile monofiziților, care zguduiau Biserica pe tot parcursul secolului al V-lea, dar i-a abandonat cu ajutorul Sfântului Eftimie cel Mare.

De atunci, a devenit canonic și model pentru călugări și a întemeiat o Sfântă Mănăstire, Lavra și în ea un Koinobion, numit Mănăstirea Kalamos, iar mai târziu a primit numele său.

În aceasta, el a primit și a îndrumat mii de călugări spre viața ortodoxă în Hristos.

În cinstea sa, Preafericitul Părinte și Patriarh al Ierusalimului Teofil a oficiat Dumnezeiasca Liturghie Presfințită, avându-i drept împreună-slujitori pe ÎPS Mitropolit Chiriac al Nazaretului și Arhiepiscopul Aristarh al Constantinei, ajutat de egumenul Mănăstirii, Ieromonahul

Chiriac, pe care Preafericitul l-a făcut arhimandrit, de preoți de limbă arabă, Arhidiaconul Marcu și alți ierodiaconi. La Slujbă a participat un număr mare de pelerini din diferite țări și Consulul General al Greciei la Ierusalim, domnul Evangelos Vlioras, după ce a fost primit cu bucurie de către cercetași.

Înainte de Sfânta Împărtășanie, Preafericirea Sa a ținut următoarea predică:

„Lumină a răsărit dreptului şi celor drepţi cu inima, veselie. Veseliţi-vă, drepţilor, în Domnul şi lăudaţi pomenirea sfinţeniei Lui!” (Psalmul 96,11-12), exclamă Psalmistul.

Iubiți frați în Hristos,

Credincioși Creștini și pelerini,

Ca un astru ceresc a strălucit astăzi Sfânta Mănăstire a Cuviosului Părintelui nostru Gherasim, care s-a nevoit în acest loc sfânt din pustiul Iordanului, unde se află Mănăstirea ce îi poartă numele, în care harul Sfântului Duh ne-a adunat pe toți ca să-L slăvim euharistic pe Cel Care l-a slăvit pe Sfântul și Dreptul Lui.

„Lumină a răsărit dreptului şi celor drepţi cu inima, veselie”, exclamă Psalmistul. Și ne întrebăm Cine este această lumină și cine sunt drepții? Lumina, iubiții mei, este lumina lui Hristos, adică Duhul Lui cel Sfânt, iar drepții sunt cei curați cu inima. În aceștia a răsărit lumina lui Hristos, după cum tâlcuiește Părintele Bisericii, Sfântul Chiril al Alexandriei: „Tuturor celor care sunt buni și drepți le răsare în minte și în inimă lumina înțelegătoare și dumnezeiască”.

Bun și drept s-a arătat Cuviosul Părintele nostru Gherasim, după cum spune și biograful lui, Sfântul Chiril Schitopolitul: „În vremea aceea era un pustnic mare care se trăgea din Lichia, pe nume Gherasim, care a început viața monahală în patria lui și mult s-a luptat împotriva duhurilor viclene, iar

apoi, nu demult, a venit din patria lui și a continuat viața pustnicească în pustiul din preajma Iordanului”.

Părintele nostru Gherasim a ales ca loc de aspră nevoință Țara Sfântă Palestina, pentru că atât pustiul Iudeii, cât și pustiul Iordanului fuseseră transformate într-o adevărată patrie a monahilor pustnici. Între aceștia se distingeau mari chipuri ale monahismului: Cuviosul Teoctist, Teodosie Chinoviarhul, Sava cel Sfințit, Chiriac pustnicul și Eftimie cel mare, al cărui „har strălucitor” l-a atras pe Cuviosul Gherasim și întâlnirea dintre ai a fost foarte rodnică.

Apoi, Părintele nostru Gherasim a ales acest pustiu al Iordanului, pentru că aici a trăit și a propovăduit mesajul și botezul pocăinței Sfântul Ioan Botezătorul care a fost model de urmat pentru toți monahii pustnici. „Adevărat zic vouă: Nu s-a ridicat între cei născuţi din femei unul mai mare decât Ioan Botezătorul” (Matei 11, 11).

Trebuie menționat că dorința Cuviosului Gherasim nu se limita doar la a locui în acest loc sfânt, ci el urmărea mai ales sălășluirea în cer împreună cu Dumnezeu, după cum spune Psalmistul: „Iar drepţii vor lăuda numele Tău şi vor locui cei drepţi în faţa Ta” (Psalmul 139,13).

Cu alte cuvinte, drepții, adică cei care Îl iubesc pe Dumnezeu „cu toată inima, cu tot sufletul şi cu tot cugetul lor” (Matei 22, 37), se vor apropia de „Biserica celor întâi născuţi, care sunt scrişi în ceruri” (Evrei 12,23), după cum propovăduiește dumnezeiescul Pavel. Tocmai această Biserică, adică adunarea Sfinților din cer o avea în minte neîncetat Cuviosul Părintele nostru Gherasim. „Celui care are mereu gândul la Dumnezeu, dorirea către cele dumnezeiești îi sporește și dragostea”, spune Sfântul Maxim Mărturisitorul.

Această dragoste sporită către Dumnezeu a Sfântului Gherasim o exprimă grăitor imnograful zicând: „Viața și petrecerea cea nematerialnică în trup materialnic o ai săvârșit, Cuvioase,

mărind pe Domnul, Care te întărea pe tine” și „toată dorirea sufletului tău având-o numai spre cele nestricăcioase, Gherasime, te-ai învrednicit de cele ce ai dorit”.

Cele nestricăcioase de care s-a învrednicit de Dumnezeu purtătorul Gherasim, nu sunt altceva decât Împărăția cerurilor, ușa cerească pe care o căuta cu râvnă și răbdare, ascultându-l pe înțeleptul Pavel care spune: „Nu avem aici cetate stătătoare, ci o căutăm pe aceea ce va să fie” (Evrei 13,14).

Iubiți frați în Hristos, străbătând calea binecuvântatului și de Dumnezeu dăruitului Post, cu umilință l-am cinstit prin această slujbă euharistică și praznicală pe Cuviosul lui Dumnezeu prăznuit astăzi, de Dumnezeu purtătorul Gherasim, care stă înaintea lui Hristos, și l-am rugat să mijlocească la Fiul lui Dumnezeu și Fiul Preabinecuvântatei Născătoarei de Dumnezeu Maria pentru toți cei ce săvârșesc sfânta lui pomenire.

Și aceasta pentru că lumea trece printr-o mare criză. Care este acestă mare criză? Este faptul că „Lumina a venit în lume şi oamenii au iubit întunericul mai mult decât Lumina. Căci faptele lor erau rele” (Ioan 3,19), spune Sfântul Ioan Evanghelistul.

Cauza crizei sau, mai bine zis, a judecății oamenilor, este, potrivit Sfântului Ioan Gură de Aur, faptul că oamenii nu au vrut să părăsească întunericul și să vină la lumina lui Hristos.

Cel care din pruncie a primit în inima lui lumina lui Hristos, adică harul Sfântului Duh, Părintele nostru Gherasim cel de Dumnezeu înțelepțit, ne cheamă pe toți ca, pentru rugăciunile, Preasfintei Fecioare, Născătoarea de Dumnezeu, să părăsim întunericul, adică faptele necredinței și vicleniei acestei lumi și să alergăm la lumina bunei-credințe „îmbrăcaţi cu toate armele lui Dumnezeu” (Efeseni 6,11) și, prin armele

postului și înfrânării și prin rugăciuni și cereri, să ne învrednicim de aprinderea în inimile noastre a luminii dumnezeiești și neînserate a strălucitei Învierii a Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Amin. La mulți ani și Post binecuvântat în continuare!

Sinodiei patriarhale și credincioșilor le-a oferit o masă de post harnicul Egumen, Arhimandritul Hrisostom.

Din partea Secretariatului General

DUMINICA ORTODOXIEI LA PATRIARHIE

Duminică, 20 februarie/5 martie 2023, Duminica Ortodoxiei a fost sărbătorită de Patriarhie la Biserica Sfântului Mormânt.

În această duminică, prima din Postul Sfântului și Marelui Post, întreaga Biserică comemorează și sărbătorește refacerea sfintelor icoane, readucerea lor în Biserică în vremea împărătesei Teodora și a fiului ei Mihail, după prigoana și distrugerea pe care au suferit-o în vremea împărații iconoclaști necuvioși Leon Isaurul și soțul Sfintei Teodora, Teofil.

Această restaurare a icoanelor în Biserică este considerată o biruință a Ortodoxiei, adică o victorie a adevărului, deoarece icoanele înfățișează prezența pământească a Domnului nostru Iisus Hristos. Prin hotărârea Sfintei împărătese Teodora din anul 842 și de atunci încolo, icoanele au fost stabilite din nou în Biserică, nu pentru ca oamenii să se închine la ele,

așa cum pretind iconoclaștii, ci pentru a se închina Sfintei Treimi și o cinsti pe Preasfânta Născătoare și pe Sfinți prin intermediul lor.

În cinstea Sfintelor icoane ale Domnului nostru Iisus Hristos, ale Maicii Domnului și ale Sfinților, sâmbătă după-amiază, după tămâiere și binecuvântarea pâinii, s-a săvârșit Vecernia Mare în catoliconul Bisericii Învierii, condusă de Preafericitul Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului, Teofil.

În dimineața zilei de sărbătoare, Sfânta Liturghie la catoliconul Bisericii Învierii a fost oficiată de către Preafericitul Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului, Teofil, având-i drept împreună-slujitori pe ÎPS Mitropolit Isihie al Kapitoliadei și Arhiepiscopii Teofan al Gherassei, Aristarh al Constantinei, Teodosie al Sevastiei, Dimitrie al Lyddei, Macarie al Qatarului și Aristovul al Madabei, Părintele Kamarasis, Arhimandritul Nectarie, Arhimandritul Dometian din Biserica Rusiei și Arhimandritul Ioan din Biserica României, Arhidiaconul Marcu și alți diaconi. Răspunsurile la strană au fost date de Ierodiaconul Simeon și de domnul Gotsopoulos împreună cu elevii Școlii Patriarhale, la slujbă participând credincioși creștini din Ierusalim și pelerini, precum și Consulul General al Greciei la Ierusalim, domnul Evangelos Vlioras.

După Sfânta Liturghie s-a făcut o procesiune de trei ori în jurul Sfintei Edicule și apoi în jurul altarelor, urmată de citirea pericopei evanghelice a zilei în fața Sfântului Mormânt și de citirea Sinodiconului Ortodoxiei, cu anatema celor care neagă sfintele icoane și a tuturor ereticilor și cu fericirile celor care li se închină. După aceea s-au întors la sediul Patriarhiei.

Acolo, Preafericitul s-a adresat celor prezenți după cum urmează:

„Cel Ce este nevăzut după firea cea fără început și dumnezeiască, om S-a văzut, Fecioară, din preacurate sângiurile tale, pentru milostivirea cea preaînaltă. A Cărui asemănare trupească scriind, cu cinste ne închinăm Lui toți credincioși și cu dreaptă credință Îl slăvim”.

Iubiți frați în Hristos,

Credincioși creștini și pelerini,

Zi de bucurie și plină de veselie se arată astăzi. Praznicul Ortodoxiei în care Sfânta noastră Biserică face pomenire despre înălțarea sfintelor și cinstitelor Icoane, petrecută pe timpul celor de veșnică pomenire împărați ai Constantinopolului, Mihail și mama lui Teodora, în vremea Patriarhului Constantinopolului, Sfântul Metodie Mărturisitorul.

Praznicul de azi al înălțării Sfintelor Icoane pe care euharistic și fastuos l-am sărbătorit în Sfânta Biserică a Învierii nu se referă numai la triumful Ortodoxiei ci, mai ales, la mărturisirea credinței în taina negrăită a întrupării lui Dumnezeu Cuvântul din curatele sângiuri ale Născătoarei de Dumnezeu Maria și la reprezentarea chipului lui Iisus Hristos și al Maicii Domnului.

De aceea și Sfântul Anastasie Sinaitul spune: „Cum se va crede că Hristos a luat trup din Sfânta Fecioară, dacă nu ar fi reprezentat asemenea nouă?”

Sfântul Ioan Damaschin, răspunzând celor ce se împotriveau închinării „icoanei Mântuitorului și ale Stăpânei noastre”, amintește cuvântul Părintelui Bisericii, Vasile cel Mare: „cinstea icoanei trece asupra prototipului”. Și adaugă Sfântul Ioan Damaschin: „deoarece Dumnezeu, pentru milostivirile îndurării Sale cu adevărat S-a făcut om, pentru mântuirea noastră, nu așa cum S-a arătat în chip de om lui Avraam sau

Proorocilor, ci cu adevărat după ființă S-a făcut om și a viețuit pe pământ și «cu oamenii împreună a locuit» (Baruh 3, 37)”.

Înălțarea sfintelor Icoane în anul 842 d.Hr., de către bine-credincioasa Împărătească Teodora și de către Patriarhul Metodie Mărturisitorul are o mare însemnătate pentru Biserica lui Hristos care păstrează intact și nealterat de inovații adevărul mântuitor al credinței noastre Ortodoxe.

Cu alte cuvinte, acest eveniment istoric al înălțării și închinării sfintelor Icoane este cel care a pecetluit biruința credinței Ortodoxe asupra vrăjmașilor ei de tot felul văzuți și nevăzuți. De aceea, suntem chemați să rămânem statornici și neclintiți în Tradiția apostolică și în credința Sfinților Părinților noștri, ascultând îndemnul dumnezeiescului Pavel către ucenicul său, Timotei: „Luptă-te lupta cea bună a credinței, cucerește viața veșnică la care ai fost chemat și pentru care ai dat bună mărturie înaintea multor martori” (1 Timotei 6, 12).

Amin. La mulți ani și nevoință binecuvântată în Sfântul Post.

Din partea Secretariatului General

PRIMA STARE A IMNULUI ACATIST LA PATRIARHIE

În seara zilei de vineri, 18 februarie/3 martie 2023, în catoliconul Bisericii Învierii și în cadrul Slujbei Pavecerniței Mici și a Canonului Acatistului Buneivestiri, s-a citit prima Stare a Acatistului, slujba fiind condusă de Preafericitul Părinte și Patriarh al Ierusalimului Teofil, cu

participarea la rugăciune a Părinților aghiotafiți, a Consulului General al Greciei la Ierusalim, domnul Evangelos Vlioras, și a unor creștini cucernici, cărora, după încheierea slujbei, Preafericirea Sa le-a adresat următoarea predică :

„Îngerul cel mai întâi stătător din cer a fost trimis să zică Născătoarei de Dumnezeu: Bucură-te. Și împreună cu glasul cel netrupesc, văzându-Te pe Tine, Doamne, întrupat, s-a spăimântat și a stat strigând către dânsa unele ca acestea: Bucură-te, cea prin care răsare bucuria”.

Iubiți frați în Hristos,

Credincioși Creștini și pelerini,

Sfânta noastră Biserică a rânduit, prin Părinții ei de Dumnezeu purtători, ca, în fiecare săptămână a Sfântului și Marelui Post de patruzeci de zile, să se săvârșească Slujba Imnului Acatist către Preabinecuvântata Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria.

Și aceasta pentru că Sfântul Post de patruzeci de zile este ușa prin care intrăm sau, mai bine zis, ne întoarcem în bucuria Domnului, adică bucuria care strălucește în ziua pascală a luminoasei Învierii a Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Răspunsul Fecioarei Maria la mesajul Îngerului Gavriil: „Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu. Și, iată, vei lua în pântece și vei naște fiu și vei chema numele Lui Iisus” (Luca 1, 30-31), „Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău” (Luca 1, 38), a surpat zidul vrajbei ce se afla între Dumnezeu și oameni din cauza neascultării celor întâi zidiți, Adam și Eva. „Căci El este pacea noastră, El Care a făcut din cele două – una, surpând peretele din mijloc al despărțiturii” (Efeseni 2, 14), propovăduiește dumnezeiescul Pavel.

Cea care a auzit glasul netrupesc al Îngerului: „Bucură-te, cea plină de har”, Născătoarea de Dumnezeu Maria, a fost

pricina nimicirii supărării dintre Creator și creație. De aceea și imnograful, Sfântul Andrei Criteanul, o numește pe Maica Domnului „dumnezeiască împăcare”: „Bucură-te, cea aleasă lui Dumnezeu mai înainte de naștere; bucură-te, dumnezeiască împăcare cu oamenii; bucură-te, comoară a vieții neprihănite”. Iar această dumnezeiască împăcare nu este altceva decât „scara cerească, adică Născătoarea de Dumnezeu Maria, prin care Dumnezeu a coborât pe pământ, dar și pod care îi trece la cer pe cei de pe pământ”, adică mijlocitoarea prin care Hristos S-a împăcat cu omul prin trupul cărnii Lui” (Cf. Coloseni 1,22). Aceasta înseamnă că datorită Născătoarei de Dumnezeu, s-a arătat iubirea de oameni a lui Dumnezeu pentru neamul omenesc, care covârșește orice minte. Dumnezeu Cuvântul a luat dintr-însa trupul nostru omenesc și l-a îndumnezeit prin El. După cum spune Sfântul Grigorie Palama, Preabinecuvântata Fecioară Maria este „cea pusă la mijloc între Dumnezeu și tot neamul omenesc, așa încât pe Dumnezeu L-a făcut Fiu al omului, iar pe oameni fii ai lui Dumnezeu”.

Iar Sfântul Ioan Damaschin, lăudând în imne întruparea lui Dumnezeu Cuvântul din curatele sângiuiri ale Fecioarei, spune: „Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta, că tu, Fecioară neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu cel peste toate și ai născut pe Fiul cel fără de ani, cel Ce dăruiește pace tuturor celor ce te laudă pe tine”.

Cu adevărat, iubiții mei frați, dumnezeiasca slavă a Preabinecuvântatei Născătoare de Dumnezeu Maria minunează întreaga lume. Slava de negrăit a Fecioarei Maria provine din faptul că în pântecele ei a zămislit fără sămânță pe Domnul, adică pe „Dumnezeu cel peste toate”, după cum propovăduiește înțeleptul Pavel zicând: „Un Dumnezeu și Tatăl tuturor, Care este peste toate și prin toate și întru toți” (Efeseni 4, 6).

Sfânta noastră Biserică nu numai că o cinstește și o fericește pe Născătoarea de Dumnezeu și Maica Domnului, ci, mai cu seamă, cere mijlocirea și rugăciunile ei către Fiul său și Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos. Și aceasta pentru că

persoana Născătoarei de Dumnezeu este strâns legat de marea taină a dumnezeieștii Iconomii, adică de mântuirea omului. Din Născătoarea de Dumnezeu a răsărit Soarele dreptății, lumina lumii, Hristos. „Eu sunt Lumina lumii, cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8, 12), spune Domnul.

Această cale a luminii, adică viețuirea după Dumnezeu, după cum propovăduiește Sfântul Ioan Gură de Aur, suntem chemați și noi, iubiții mei frați, să o urmăm în această perioadă a Sfântului și Marelui Post, în care, după cum exclamă imnograful, „strălucit-a buna podoabă a înfrânării care alungă negura demonilor, sosit-a cinstea Postului aducând tămăduirea patimilor sufletești”. După cum spune Marele Vasile, „De vreme ce nu am postit, am căzut din Rai. Să postim, așadar, ca să ne întoarcem într-însul”.

Este limpede că înfrânarea și postul sunt un drum sigur care duce la ușa pocăinței. Potrivit Sfântului Ioan Scărarul, pocăința înseamnă împăcare cu Dumnezeu printr-o viață nouă. „Pocăința este legământ cu Dumnezeu pentru o a doua viață”. De aceea și Sfântul Teodor Studitul foarte potrivit îndeamnă să întâmpinăm „darul Postului ca un timp al pocăinței de Dumnezeu dăruit”.

Să o rugăm, dar, pe Născătoarea de Dumnezeu cea plină de har, pe Maica Domnului ca, prin calda sa mijlocire, să îndrepteze rugăciunile și cererile noastre către Fiul și Dumnezeul ei, Domnul nostru Iisus Hristos. Și, împreună cu imnograful, să zicem: „Să lăudăm sfântul munte al lui Dumnezeu, pe Maria cea neîntinată, dintru care a răsărit celor din întuneric Soarele dreptății, Hristos, cel Ce este viața tuturor”.

La mulți ani și nevoință binecuvântată în Sfântul și Marele Post! Amin.

Din partea Secretariatului General

https://www.facebook.com/JerusalemPatriarchate/videos/72900567

5543883

PRAZNICUL SFÂNTULUI TEODOSIE CHINOVIARHUL LA PATRIARHIE

Marți, 11 / 24 ianuarie 2023, Patriarhia a sărbătorit praznicul Sfântului Părintelui nostru Teodosie Întemeietorul vieții de obște în Sfânta Mănăstire, situată în zona dintre Satul Păstorilor, Sfânta Lavră a Sfântului Sava cel Sfințit și așa-zisul sat adiacent Abediye.

În această zi, Biserica își amintește că Sfântul Teodosie este originar din Mogarissa, Capadocia, a venit în Țara Sfântă în anul 451, la vârsta de 27 de ani, a intrat în Ordinul Spoudailor de la Biserica Sfântului Mormânt. Apoi a viețuit ca monah în Mănăstirea numită odinioară „Katisma Ikeliei” de lângă Ierusalim și în zona unde se afla peștera în care Magii au înnoaptat, și apoi „pe altă cale s-au dus în țara lor” (Matei 2, 12).

În această zonă a înființat Mănăstirea Cenobitică pentru formarea călugărilor începători, instruiți în viața de obște, ascultare și smerenie, fără a fi aflați potriviți pentru a intra în Mănăstirea – Lavra pentru o viață de nevoințe. Datorită virtuții sale extreme, a fost numit Cenobiarh, adică Conducător al întregii vieți cenobitice din Palestina și a lucrat împreună cu compatriotul său, Sfântul Sava, pentru apărarea dreptei credințe la al patrulea Sinod Ecumenic de la Calcedon din anul 451 d.Hr., adică faptul că Hristos,

Dumnezeul nostru, are un singur ipostas în două firi, cea dumnezeiască și cea umană.

În Sfânta sa Mănăstire, a primit călugări din diferite neamuri. Călugării lucrau cu mâinile și din acest venit întreţineau instituţii caritabile, cum ar fi un azil de bătrâni și un orfelinat. Datorită amplasării Mănăstirii în apropierea satului Câmpul Păstorilor, aceasta a păstrat un caracter cenobitic pentru ajutorarea celor nevoiași care cereau ajutor. Mănăstirea avea patru biserici și aproximativ șapte sute de călugări.

În această vestită Mănăstire, centru al vieții monahale și al învățăturii corecte de credință din secolele al V-lea și al VI-lea, în noaptea de 11/24 ianuarie 2023 a avut loc o Sfântă Liturghie în cinstea ctitorului ei, Sfântul Teodosie, în cadrul unei privegheri, oficiată de Preafericitul Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil, avându-i drept împreună-slujitori pe ÎPS Arhiepiscop Aristarh al Constantinei și Teodosie al Sevastiei, ieromonahi aghiotafiți, printre care Părintele Dragoman, Arhimandritul Matei, Arhidiaconul Marcu și Ierodiaconul Evloghie. Răspunsurile la strană au fost date de Ierodiaconul Simeon, de domnul Gotsopoulos și de un cor alcătuit din membrii eparhiei din zonele învecinate, cu participarea monahilor, monahilor și pelerinilor.

Înainte de Sfânta Împărtășanie, Preafericirea Sa a ținut următoarea predică:

„În norul cel înțelegător al dumnezeieștii lumini tu intrând, Teodosie, și tăbliţa cu degetul lui Dumnezeu scriindu-ți în inima ta, învățăturile bunei credințe le-ai adus ucenicilor tăi, carte de viață, fericite”.

Iubiți frați în Hristos,

Credincioși Creștini și pelerini,

Cel Ce S-a botezat în apele Iordanului, Hristos Fiul și

Cuvântul lui Dumnezeu, și a înnoit și a zidit din nou omul învechit prin păcate, ne-a adunat pe toți în această Mănăstire a Sfântului Teodosie Chinoviarhul, ca să prăznuim cinstita lui pomenire.

Cuviosul Părintele nostru Teodosie, din fragedă vârstă iubindu-L pe Hristos, a părăsit patria sa natală, cetatea Mogarisa din Capadocia, și a venit la Locurile Sfinte unde a îmbrăcat haina viețuirii monahale în timpul împărăției lui Marcian de Dumnezeu iubitorul.

Potrivit biografului lui, Chiril Schitopolitul, Cuviosul Părintele nostru Teodosie s-a arătat cetățean ceresc, marea fală a Palestinei și lauda pustiei, întărirea chipului monahicesc, apărătorul dogmelor celor drepte și călăuzitorul și ocrotitorul canoanelor chinoviei.

Trebuie menționat faptul că de Dumnezeu purtătorul Teodosie nu a fost numai întărire a chipului monahicesc, ci și apărător al dogmelor celor drepte. Și aceasta pentru că, la venirea sa în Sfânta Cetate Ierusalim, fiind găzduit în Turnul lui David de către un stareț capadocian, pe nume Longhin, care făcea parte din obștea „Monahilor Râvnitori ai Sfintei Învieri a lui Hristos Dumnezeul nostru”, adică Obștea Aghiotafită, nu i-a îngăduit să se retragă în Mănăstirile din pustia Palestinei, „datorită schismei monahilor din pustie care nu erau în comuniune cu Biserica sobornicească, ci se supuneau vrajbei și dogmelor greșite ale lui Eutihie și Dioscor”.

Cu alte cuvinte, Biserica Ierusalimului și numeroasa comunitate monastică a anahoreților din pustie era încercată de erezia monofizitismului, monoenergismului și monotelismului. Cuviosul Părintele nostru Teodosie a fost „apărător al dogmelor Ortodoxe, al învățăturii și credinței Ortodoxe, după cum arată limpede și imnograful lui: „Aducându-ne aminte de învățăturile tale, Teodosie, în două ființe propovăduim pe Hristos, două voi știind firești și lucrătoare și prin sine puternice întru Dumnezeu Cel Ce S-a botezat cu

trupul”.

Devotamentul purtătorului de Dumnezeu Teodosie față de credința sănătoasă Ortodoxă l-a făcut lăcaș al Duhului Sfânt. Îmbrăcând-se cu putere de sus – potrivit cuvintelor Domnului nostru Iisus Hristos către ucenicii Lui: „Iată, Eu trimit peste voi făgăduința Tatălui Meu; voi însă ședeți în cetatea Ierusalim până ce vă veți îmbrăca cu putere de sus” (Luca 24, 49) – săvârșea numeroase minuni.

Biograful Cuviosului Teodosie spune despre el că dobândise trei virtuți: stăruința în nevoința foarte aspră, ținând credința adevărată Ortodoxă de la tinerețe până la bătrânețe, milostenia bogată și nepărtinitoare față de străini și săraci și săvârșirea cu râvnă și neîntreruptă a Sfintei Liturghii.

Iată de ce imnograful exclamă: „În norul cel înțelegător al dumnezeieștii lumini tu intrând, Teodosie, și tăblița cu degetul lui Dumnezeu scriindu-ți în inima ta, învățăturile bunei credințe le-ai adus ucenicilor tăi, carte de viață, fericite”.

Cu alte cuvinte, fericitul Teodosie, ca un alt Moise, a intrat în norul unde era Dumnezeu (Cf. Ieșirea 20, 21). Potrivit Sfântului Dionisie Areopagitul, acest nor dumnezeiesc este „lumina cea neapropiată”. Și, potrivit Sfântului Ioan Teologul „Dumnezeu este lumină și nici un întuneric nu este întru El” (1 Ioan 1, 5). Potrivit Sfântului Grigorie al Nissei, „tăbliițele scrise cu degetul lui Dumnezeu” sunt glasul lui Dumnezeu. „Cele scrise pe tăbliițe sunt glasul lui Dumnezeu Care S-a arătat, prin care s-au dezvăluit tainele”. Potrivit lui Pavel care a străbătut cerurile, Domnul Dumnezeu este „Cel Ce singur are nemurire și locuiește întru lumină neapropiată pe Care nu L-a văzut nimeni dintre oameni, nici nu poate să-L vadă” (1 Timotei 6, 16).

Din cele de mai sus se vede, iubiții mei frați, că membrii adevărați, credincioși ai Bisericii, adică ai Trupului lui

Hristos, aparțin comunității Sfinților. „Credincios este Dumnezeu prin Care ați fost chemați la împărtășirea cu Fiul Său, Iisus Hristos, Domnul nostru” (1 Corinteni 1, 9), propovăduiește dumnezeiescul Pavel care se roagă pentru noi „ca Dumnezeul Domnului nostru Iisus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea vouă duhul înțelepciunii și al descoperirii, spre deplina Lui cunoaștere și să vă lumineze ochii inimii ca să pricepeți care este nădejdea la care v-a chemat, care este bogăția slavei moștenirii Lui în cei sfinți” (Efeseni 1, 17-18).

Această bogăție a slavei lui Dumnezeu a moștenit-o Cuviosul Părintele nostru Teodosie Chinoviarhul cel prăznuit astăzi. Iar bogăția aceasta, după cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur, este „slava negrăită a lui Dumnezeu”. De aceea se întrebă: „Ce cuvânt va putea să descrie acea slavă a lui Dumnezeu?”.

Această bogăție a slavei lui Dumnezeu o deține, ca o moștenire, Hristos în Biserica Sa, prin intermediul Sfinților Lui, după cum arată psalmistul: „Minunat este Dumnezeu întru Sfinții Lui” (Psalmul 67, 36).

Pe Sfântul lui Dumnezeu Teodosie cel mare să-l rugăm, iubiții mei frați, să se roage, împreună cu Preabinecuvântata Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria, Soarelui înțelegător al Dreptății, Care a venit la Iordan să Se boteze de către Ioan, să ne lumineze pe noi și toată lumea. Amin. La mulți ani!

După Sfânta Liturghie, restauratorul Mănăstirii, vârstnicul Egumen Ierotei a oferit o tratație sinodiei patriarhale.

Din partea Secretariatului General